

den ene til den anden, som om det bare galdt om at faa dem overstaaet. Ogsaa den uforholdsmæssige Musikinteresse hos de velhavende Klasser omtalte han som et Sygdomstegn hos Slægten.

»Spiller De, Frøken Abildgaard?«

»Aa ja — til Husbehov. De holder med andre Ord ikke af Musik?«

Han svarede, at han tværtimod følte det som et Savn ikke at have lært at spille. Efter hans Mening burde ethvert voksent Menneske — i hvert Fald enhver Husmoder — kunne spille til en Sang og til en Dans. Et Hjem uden Musik var der noget døvt og stumt ved. Men disse saakaldte Musikelskere, der sad halve Dage ved Klaveret og hver anden Aften gik til Koncert eller Opera — og af den Slags fandtes der jo i vore Dage mange — de misbrugte en Kunst, der var skabt til Oplivelse, og anvendte den som Bedøvelsesmiddel. Det var et Misbrug, der temmelig nøje svarede til Drankerens overfor Vinen, og Formaålet var jo ogsaa væsenlig det samme: Glemsel, Selvudslettelse, Flugt fra Hverdagslivet og dets mange Vanskeligheder.

Jytte hørte paa dette med Overbærenhed uden at sige noget. Det pinte hende ved denne Lejlighed mere end sædvanligt, at hun manglede Evnen til at udtrykke, hvad der dybest inde bevægede hende. Hun havde kun sin stakkels københavnske Selskabs-